

Trenul spre neant

Adrian Păunescu

Eu vin cu toată viața mea și gulerul deschis
Și pe peron aștept un tren ce merge spre abis,
De-aici încolo nu mai sunt nici gări și nici acari
Doar stelele sunt tot mai mari și pomii tot mai rari.

Voi lua un tren către neant, mi-am cumpărat bilet,
Mai tare muzica o dau și inima încet,
Se-aude-un zumzăit mărunț, terasamentu-i mort,
Prin megafon feroviar se țipă un raport.

Dar eu îi las pe pasageri să zică tot ce vor,
Eu, dacă ei se urcă-n tren, sunt gata să cobor,
Sunt pasagerul spre neant, și mi-e destul atât,
Cu cei din urmă bani ai mei nu vreau să mor urât.

Călătoria tot o fac, oricât ar fi de greu,
La cap de linie aștept să vină trenul meu,
Dar mi se pare că aud un glas cum n-a mai fost
Certându-mă pentru ceva, luându-mă la rost.

E umbra mea sub felinar, sinistrul ei desen
Ce va cădea la rândul ei în umbra unui tren,
Nu mai e nimeni pe aici, toți au murit cândva,
Eu sunt de-o viață în neant și nu am cum pleca.

Când greieri duc din loc în loc luminile din cer
M-așez la geam în trenul meu și simt că-ncep să pier,
Nu-i nici un tren către neant, ci fapt interesant,
Voi lua neant către neant, neant către neant.